

ONDŘEJ
VOJTĚCHOVSKÝ

S Ondřejem Vojtěchovským se už sedmým rokem setkáváme na stránkách Vela v jeho pravidelné tréninkové poradně. Popsaných stránek bylo za tu dobu tolik, že se z Ondry stal v podstatě další člen redakce. Řekli jsme si proto, že by nebylo na škodu představit našeho dvorního kouče zevrubněji. A protože jsme spolu kdysi trochu závodili na silnici, byl pro mě tenhle rozhovor také možností poklábat s dávným soupeřem, který se před časem dopustil zločinu nejtěžšího – bez známek lítosti pověsil kolo na hřebík.

Kapku jiný doktor

Ondřej s rodinou před lety, když ještě žil v Praze, přesídlil do Litoměřic, aby unikl prostředí pražského sídliště a zároveň získal lepší podmínky pro své trénování. Pro mě to dnes znamená zhruba hodinovou cestu autem. Na jejím konci ale čeká parádní odměna – zrekonstruovaná bývalá železniční budova, sídlo Ondrova oblíbeného podniků Káva s párou. „Je to místo pozitivní deviance, majitelé tam pořádají spoustu kulturních akcí, my jsme tam se ženou vedli kurzy tanga, a hlavně tam mají nejlepší kávu ve městě,“ navzdoril mě už po telefonu.

Parkuji auto, prohlížím si parní lokomotivu postavenou naproti vchodu a už je tu Ondřej. Znáš jej na kole, hladce oholeného a v lycě, teď je ale na elektrické jednokolce, vousatý, ve zvláštním oblečení a v prstových botách. Asi bude mít co vysvětlovat...

Tohle je budoucnost dopravy?

„Já jednokolku vnímám jako ideální doplněk k hromadné dopravě ve velkých městech. Vezmeš ji do ruky, metrem nebo tramvají se dopravíš, kam potřebuješ, a posledních pár kilometrů se odvezeš. Ale v létě je to také hračka. Se synkem jsme zjistili, že na ní můžeme hrát basketbal, já jsem se z ní naučil střílet z luku podobně jako se střílí z koně. Je dobrá i pro rozvoj rovnováhy a pohybových dovedností.“

Není jednokolka v provozu nebezpečná?

„Používám ji v Litoměřicích i v Praze. Tam je to horší, protože na chodníku je moc lidí a na ulici tě zabijou. A kostky tomu taky moc nechutnají. Na okraji města to ještě jde, bývají tam široké chodníky a málo lidí, ale centru se vyhýbám. Určitě je to ale mnohem bezpečnější než elektrokoloběžky s malými tvrdými koly a kolmým řízením.“

Proč jednokolek nejezdí víc? Chybí infrastruktura? Nebo legislativa?

„Zatím je to spíš asijská než americká věc. Viděl jsem videa z Číny, kde se na tom děti učí jezdit ve škole v rámci tělocviku. Myslím, že jednokolky hodně zpopularizuje, až se objeví v nějakém zásadním západním filmu. Pak raketově vyletí. Na to, jak jsou skvělé, jsou zatím málo rozšířené. V Litoměřicích je nás odhadem deset, v republice to bude do tisíce uživatelů.“

Říkal jsi, že na jednokolce jezdí i syn?

„Syn i manželka. Je to praktické, můžeme vyrazit na výlet, na oběd nebo nakoupit společně. Tady v Litoměřicích vlastně nepotřebuji nic jiného. Když nevezu něco velkého, ani nelezou do auta.“

Vyhovuje ti život v okresním městě?

„Bydlíme tu šest let, předtím jsme žili tři roky v Terezíně. Stěhování z Prahy byl nápad mé ženy, který jsem podpořil. Bydleli jsme na Černém Mostě, narodil se nám syn a my nechtěli, aby vyrůstal na sídlišti. Já taky tenkrát ještě jezdil na kole a táhlo mě to někam blíž ke kopcům. Zároveň je odtud dobrá dostupnost Prahy, kam musím třikrát týdně dojíždět, protože testováním sportovců bych se tady neuživil. Celkově jsme tu spokojeni, vyhovuje nám i to, jak se všichni lidé znají. Jakmile se něčemu začneš věnovat, postupně se k tobě lidé začnou hlásit.“

Prahu jsi tedy ve svém životě úplně neeliminoval?

„Jsem na půl úvazku zaměstnancem instituce, která se jmenuje Olymp Centrum sportu Ministerstva vnitra. Od roku 2013 jsem tam jako chirurg, ale dělám hlavně sportovní medicínu, a to jak úrazovou, tak i testování. Dostanu se i k rehabilitaci. Máme pod sebou například hradecké cyklisty, ale testujeme v podstatě všechny

Vážné?

„Ze začátku potřebuješ několik hodin na naučení, začínáš od nuly, protože nemáš žádný pohybový vzorec, který bys mohl použít. Nohy jsou u sebe a ničeho se nedržíš. Nejbližší to je asi sjezdovkám. Ale potřebu učení vnímám jako výhodu – na rozdíl od koloběžek na to nemůže hned vlézt každý. Jednokolka vyžaduje hodně respektu a pořád tě udržuje ve střehu.“

Jak se z toho padá?

„Když se pohybuješ ve stejném směru jako kolečko, jde z toho vyběhnout. Už jsem takhle vybíhal v rychlosti 25 km/h a bylo to jak v kresleném filmu. Naopak nejhorší jsou pády, kdy vezmeš pedálem o překážku, jednokolka se stočí na stranu a tělo pokračuje dál v původním směru jízdy. Nemáš čas přehodit přes ni nohu a padáš jako šraňky. Většinou to není moc hezké.“

sporty počínaje biatlonem a vzpíráním konče. Já své pozici říkám ‚sportovní obvodák‘. Řeším všechny denní problémy sportovců. Když tam zrovna není praktická doktorka, zabývám se i rýmami a kašlíky.“

A vedle toho máš svou trenérskou praxi – sestavuješ svým klientům tréninkové plány.

„Těch lidí je už trochu méně než před pár lety, ale pořád jich je dost. A k tomu dělám ještě v zařízení Be Balanced zátěžové testování s Moxxy monitorem. Tam jsem se dostal díky kontaktům, které jsem měl z trénování triatlonistů.“

Není trochu škoda, když atestovaný lékař nedává dohromady lidí se skutečně závažnými problémy, ale věnuje se rozmarům sportovců?

„Já jsem mentálně nikdy klasický doktor nebyl. Na medicínu jsem šel pod vlivem doktorky, která se o nás starala na plavání, a chtěl jsem od počátku dělat sport. Dokonce kdybch se na školu hlásil dneska, šel bych spíš na fyzioterapii. To je pohled, ke kterému mám nejbližší.“

Ale pokud si dobře vzpomínám, pár let jsi v nemocnici na chirurgii pracoval.

„Na čas mě to tam zaválo, ale nejsem stavěný, abych trávil život ve špitále. Až tak mě to nenaplňovalo. Člověk musí být pomáhající typ, a to není moje povaha. Někdo je tím spokojenější, čím větší průšvihy řeší, čím víc zachraňuje. Ti lidé žijí, aby zachraňovali. Já takový nejsem. Navíc moje myšlení bylo vždy ‚tělesné‘ a v medicíně se s výjimkou chirurgických oborů všechno řeší víc hlavou.“

Nemrzí tě ani to, že třeba určité věci zapomínáš?

„Takhle to vůbec neberu. Díky medicíně jsem se hodně dozvěděl o fungování těla a hlavně jsem se naučil medicínský mysllet. To je pro mě důležité, protože vidím, že to trenérům často chybí a že pak daleko hůře vnímají limity.“

K medicíně patří neustálé vzdělávání. Jak je to s trenérinou?

„Jsem typ, který dá hlavně na zkušenost – učím se od lidí, s nimiž pracuji, ale hodně věcí si zkouším i na sobě. Také proto mě bavilo závodit na kole, mohl jsem vyzkoušet, co funguje a co ne. Když mě nějaký problém zajímá, tak ho nastuduju, ale není to tak, že bych sledoval novinky ze všech oblastí. Možná i to mě odlišuje od klasických lékařů.“

V tvých příspěvcích ve Velu zaznívá jistá rezervovanost k nástupu moderních tréninkových technologií. Cítím ji tam správně?

„Problémem dnešní doby je, a to platí ve všech oborech, že pořád musíš nabízet něco nového, abys prodával. Ale zas tolik nového nevymyslíš, protože platí pořád stejné principy. Takže devět z deseti inovací k ničemu zásadnímu nevede. Ale pak se objeví jedna, která skutečně posune možnosti. V některých oblastech, typicky v malé medicíně nebo medicíně diskomfortu, je dneska těch nových věcí tolik, že už téměř není možné posoudit, co je přínosné a co je jen navoněné nic. A mám pocit, že v tréninku to začíná být podobné.“

Není to dobře? Ať si každý trénuje podle toho, co mu vyhovuje?

„Jenže sportovci z toho začínají být úplně zdívocelí. Nejen amatéři, ale i profesionálové. Nevědí, kterým směrem se vrhnout, a co si ještě mají koupit. Ten vývoj je šíleně extenzivní.“

NOVÉ TRIKO

CYCLO-CROSS CHAMPIONS

Unikátní kolekce všech 70 cyklokrosových mistrů světa od roku 1950 po současnost v originálním designu. A mezi nimi čtyři české reprezentační dresy!

k objednání pouze na www.iVelo.cz/eshop

Žádná tréninková revoluce tedy na obzoru není?

„Nemyslím si. Dokonce bych řekl, že tak jako se atletika dostala na hranici možností, blíží se k ní i cyklistika. O moc rychleji už se jezdit nebude, a pokud ano, bude to díky týmové taktice a dalším vlivům, ne díky rostoucí výkonnosti. Na atletech se dosažení limitu těla odráží v počtu zranění – technika disciplín je už natolik náročná, že extrémně narostl počet zraněných.“

Co je podle tebe nejzásadnější změnou v tréninku cyklistů za dobu, kdy se oboru věnuješ?

„Kdysi to byl sport pro pár vyvolených, dneska se do slušné formy dokáže dostat velký počet lidí. Technologie je zvládnutá a informace jsou dostupné všude. Na závod typu MTB padesátky se dokáže připravit každý. Že by se ale objevilo něco zázračného, to asi ne.“

Vedle masy, která se dokáže dobře připravit, vřdycky budou mimořádně talentovaní závodníci. Dokážeš je jako trenér odhalit?

„Tohle já neřeším. Mě zajímá člověk jako klient. Musím znát jeho cíle a snažit se je maximálně naplnit. Každý má určitý čas, určité možnosti a od toho se vše odvíjí. Já netrénuji olympioniky, ale každého, kdo o to projeví zájem. Klasicky se z 500. místa na KPŽ během dvou tří let dostaneme někde do první stovky. Když přijde někdo, kdo má na bednu, jezdí třeba už 20. místa. Záznaky v tomhle oboru neexistují. Nebývá to ani tak, aby přišel klient, že si právě koupil kolo a chce napsat trénink. Většinou už mají několikaletou zkušenost a chtějí se posunout.“

Setkáváš se u svých klientů s nereálnými ambicemi?

„Na začátku občas, teď už ne. Když jsem začínal trénovat, byla to nová služba a byla

MUDr. Ondřej Vojtěchovský (50 let)

Původní profesí atestovaný chirurg se zaměřením na traumatologii dospělých i dětí; od roku 2000 se věnuje sportovní medicíně a zejména problematice tréninku vytrvalostních disciplín. Spolupracoval se sportovní laboratoří CASRI, nyní je chirurgem v Olymp Centru sportu Ministerstva vnitra a působí také v centru Be Balanced. Vedle toho funguje jako online trenér a konzultant. Do osmnácti let závodně plaval, později jej oslovily bojové sporty (karate, aikido), po třicítce se téměř patnáct let úspěšně věnoval amatérské silniční cyklistice. Po odložení kola dostaly prostor koníčky jako jízda na koni, šerm, tanec, jóga nebo lukostřelba. S manželkou a synem žijí v Litoměřicích. Kromě stránek Vela najdete jeho příspěvky také na webu ondrej-vojtechovsky.cz.

relativně drahá. Dneska patřím mezi levnější trenéry, takže ke mně chodí ti rozumní. Lidé s nereálným očekáváním se asi přesunuli tam, kde se za trénink platí desítky tisíc. Chtějí si výkonnost koupit. To jsou lidé, kteří přijdou a řeknou, že jsou ochotni udělat všechno. Ti už ke mně přestali chodit a já jsem rád, protože nejsem obchodník s deštěm a neumím jim mazat med kolem huby. Jsou trenéři, kteří to umí – naslibují nereálné výsledky, po roce spolupráce skončí a oni se s klientem rozejdou v dobrém. Já zájemcům vřdycky říkám, že uvidíme. Takhle mi to vyhovuje, protože se zklamáním neumím pracovat.“

Kolik sezon u tebe vydrží průměrný klient?

„Někdo skončí během jedné sezony, protože mu to nesejde, nebaví ho to, zjistí, že nemá dost času... Kdo přežije první sezony, ten vydrží v průměru tři až pět let. Ale mám i klienty, s nimiž spolupracuji už třináct let.“

Ten, kdo odchází, končí se závoděním, nebo jde k jinému trenérovi?

„Většinou je to přestane bavit nebo se změni jejich životní situace. Typicky to bývá změna zaměstnání nebo jim to přestává fungovat doma. Málokdy jdou jinam. Za jiným trenérem odchází většinou jen ti ambiciózní, kteří chtějí víc technologie a víc z toho ‚vydojit‘.“

Je nějaká minimální časová dotace, aby se stala příprava s trenérem přínosnou?

„Abych klientům nabídl něco navíc proti tomu, co by jezdili sami, potřebuji v sezóně aspoň deset hodin týdně. To už je čas, ve kterém se dá leccos vymyslet.“

Jak vypadá tvůj průměrný klient?

„Mám pár mladých kluků, ale většinu lidí je mezi pětácti a padesáti lety. To

je pro mě příjemné, protože je to moje generace a dobře si rozumíme. Řešíme stejné problémy, máme stejné potřeby i omezení.“

Stane se, že si s někým naopak vyloženě neseďte? Že spolupráce skončí kvůli problémům v osobní rovině?

„To se stát může, někdo má třeba pocit, že ho málo motivuji. Ale docela jsem na sobě zapracoval a už jsem se dlouho s nikým nepohádal.“

To se stávalo?

„Když jsem měl pocit, že o mně má někdo pochyby, vnímal jsem to špatně a v komunikaci jsem mu to dával podprahově najevo. Teď už to nemám. Pochopil jsem, že klientovi musím dát v první řadě to, co chce on. Až mnohem později ho můžu nějak posouvat, ukazovat mu, jak to dělat lépe. Nemůžu být za každou cenu hned ‚vostrej‘ a někde ho tlačit. To je velká zkušenost. Nemůžu mu cpát něco, o čem si myslím, že je pro něj dobré, když on to nechce. Ze začátku jsem dokonce mívával pocit, že bych měl každého donutit, aby dosáhl výsledků. To se časem úplně změnilo.“

Sleduješ trenérskou konkurenci?

„Prakticky už ani ne. Víím, že je pár známých trenérů a pak hodně těch, kteří to dělají lokálně pro lidi ve svém okolí. Liší se přístupy i ceny. Vlastně ani nevím, jak funguje Cyklotrenink.com, kde jsem taky kdysi působil. Nějak to jde mimo mě.“

Funguješ výhradně po internetu?

„Mám sice letitý, ale velmi dobře funkční systém, kam se klient přihlásí a kde spolu můžeme komunikovat. Většinu svých klientů už nevidím.“

Ani při první schůzce?

„Není to potřeba. Pokud nemají testy ode mě, pošlou mi výsledky, korespondenčně se dohodneme a můžeme začít. Za ta léta jsem zjistil, že jakýkoli ústní kontakt sežere hodně času s malou efektivitou. Mám pár lidí, s nimiž se pravidelně scházím, ale už jich je málo. Na dnešní dobu si to neumím nechat zaplatit, a když už jsem v Praze, tak mám prostoru opravdu málo. Myslím si, že tohle je pro obě strany lepší – oni píšou, když mají čas, když mám čas já, odpovídám. Víím, že klasický cyklistický trenér pořád funguje na telefonu, ale když jsem viděl, kolik času prokecá o nesmyslech... A já mám pořád pocit, že kecý nemají cenu. I když to asi není tak úplně pravda, jsou lidé, kteří to potřebují nějak ‚šolichat‘ a mazat med kolem huby. To já ale neumím.“

Klientů máš i s tímhle přístupem dost?

„Mám jich trochu méně než před pár lety, ale pořád to jde.“

Dokážeš těžit ze srovnání hobby sportovců s „profíky“ v Olympu? Která práce je ti bližší?

„V Olympu má profesionální smlouvu zhruba třetina klientů, z toho asi desítky sportovců je výkonností na top světové úrovni. Ti ale mají většinou své trenéry, své zázemí a s nimi se moc nepotkáme. K nám chodí povinně jednou ročně na test nebo když je něco bolí. Naše práce není mluvit jim do přípravy. Tam jsem skutečně jen ‚obvodák‘ a tvůj ‚obvodák‘ taky není tvůj kámoš. To se svými klienty, i když je to na dálku, mám mnohem těsnější vztah. Ale oba ty módy mě baví, přepínám mezi nimi.“

Říkáš, že trénuješ hobby cyklisty, ale mezi tvé svěřence patří i čerstvý medailista z M ČR v cyklokrosu Tomáš Kopecký.

NOVÉ TRIKO WORLD CHAMPIONS

Všichni silniční mistři světa včetně letošního Madse Pedersena na originálním triku časopisu 53x11

2019 Pedersen (Dánsko)

k objednání pouze na www.iVelo.cz/eshop

„Tomáš už přešel do triadvacítek a má tedy trenéra v Holandsku. Ale teď připravuji jeho mladšího bratra Matyáše, který už byl letos jako ‚prvorochač‘ devátý na světáku v juniorech. Myslím, že bude minimálně stejně dobrý jako brácha. A pak na mě čeká ještě jejich nejmladší sestra. Když pánbůh dá, bude z nich úplně nejspěšnější, protože je ženská. Geny v rodině jsou – tatínek byl na stará kolena výborný cyklista a jejich maminka je z Holandska, kde asi mají vytrvalost v krvi. V téhle rodině to jde samo.“

Nemáš takové ty trenérské sny přivést někoho třeba na Tour de France?

„To nemám. Už z toho důvodu, který jsem zmiňoval – mladí kluci chtějí naslibovat, že je to tutovka. To já neumím. A vůbec na takové věci nejsem mentálně naladěný.“

Trénuješ výhradně cyklisty?

„Hlavně cyklisty, k tomu mám pár běžců a triatlonistů. Ale to jsou všechno hobíci a zároveň vytrvalci od půlmaratonu výše. Na profesionály nebo kratší tratě bych si netroufl, protože s tím nemám žádnou vlastní závodní zkušenost. To platí i o dalších sportech – čím kratší výkon, tím víc řešíš rychlost a techniku. Tu u ostatních sportů neumím, a i kdybych ji uměl, špatně se trénuje na dálku.“

Své kolo jsi zcela odložil. Jak si udržuješ přehled o dění v cyklistice?

„Občas kouknu na výsledky, přečtu něco na internetu... Hlavně jsem ale v obraze přes svoje klienty. A protože mám v tuto chvíli devadesát procent lidí ze závodů typu KPŽ, vím nejvíc o tomhle prostředí. Silničáři ubyli, zdá se mi, že amatérská silnice je trochu v úpadku.“

Nemáš pocit, že bys bez aktivního ježdění ztrácel kontakt?

„Naopak mi to pomohlo. Už nemyslím tolik za sebe. Nepeměřuji každého vlastní zkušeností a díky tomu se lépe dokážu naladit na klienta. Co je málo a co je moc, to posuzuji podle něj a ne podle toho, jak bych to vnímal já.“

Jak moc jsi jezdil?

„Oproti těm nezapálenějším hobíkům to nebylo tolik, poslední roky kolem 8000 km. Bylo to dané i tím, že jsem venku začínal až v dubnu, protože jsem hodně trpěl na nachlazení. V zimě jsem dvakrát vyjel a čtrnáct dní ležel.“

Proč jsi vlastně přestal?

„Ke konci jsem se do kola musel trochu nutit a přišlo mi, že už z toho nemám žádný emoční zisk. Bolelo to čím dál víc a benefit byl čím dál menší. Na cyklistice mi taky vadilo, že zabírá strašně moc času. Šilhal jsem po jiných věcech, ale už se mi nevešly

do rozvrhu. Když jezdíš na Mallorcu, nemůžeš jet na sjezdovky, protože na to nemá ani dovolenou, ani peníze. Jedno léto jsme přijeli z Krkonoš, kde jsem ještě jezdil, vyrazili jsme se ženou na týdenní kurz na koně a po něm už jsem na kolo nevlezl. Ve sklepe mi tak stojí skoro nová silnička, která už nedostala šanci. Snad se na ní sveze kluk, až bude větší...“

Neměl jsi po tak náhlém konci abstinenci příznaky?

„Naprostě ne. Potřeboval jsem jen najít něco, co budu dělat místo kola. Začal jsem jezdit na koni, běhat, zjistil jsem, že v Lito-měřicích je oddíl sportovního šermu... Teď chodím tancovat, což je super, protože je to jenom večer. Střídám z luku, cvičím jógu. To je v mém věku skvělá věc místo posilovny. Ten čas po cyklistice se zaplnil rychle. Teď jsem dokonce ve stavu, kdy mě představa jízdy na kole naplňuje hrůzou. Mám strach, že mě bude bolet zadek, že mě budou bolet nohy, že se na to neposkládám. Vlastně úplně stejně to mám i s plaváním, které jsem dělal na střední škole. Po maturitě jsem s tím přestal a od té doby pořádně nevlezu ani do moře. U baráku máme bazén a chodím tam jen do páry.“

Kde jsi ve svém věku našel motivaci začínat s novými sporty?

„Mě hrozně baví učit se nové věci. To byl možná i můj problém s kolem – viděl jsem, že tam už nic zásadně nového nepříjde. Byl to jen boj o to, aby to nebylo horší. Ale ve věcech, kterým se věnuji teď, se mohu ještě dlouho zlepšovat. Hlava toho zvládá hrozně moc. Řada lidí se chce dostat co nejrychleji na nějakou úroveň a tu si užívat. Já to mám jinak, mě baví ten proces objevování. Nehledě na to, že jsem potkal spoustu nových a úplně jiných lidí. Cyklistika je v tomhle osobnostně trochu monotematická.“

Když tě tak poslouchám, zdá se mi, že jsi možná opravdový cyklista nikdy ani nebyl.

„Asi to naplňovalo jen malou část mojí osobnosti. Na začátku to bylo klasické urputné ježdění, na konci mě bavilo závodit chytře, naučit se jezdit z kopce a podobně. Jestli mi teď něco chybí, je to pobyt venku. Díky kolu jsem si zvyknul být několik hodin denně venku, a to za širokého spektra počasí. K tomu teď není důvod, protože většinu aktivit mám vevnitř. To je jediné, co mi trochu vadí. Snažím se aspoň chodit se psem, ale není to ono.“

Kůň ti v tomhle kolo nenahradil?

„Kůň pro mne představuje nejlepší způsob pohybu v přírodě – je to ideální míra fyzické aktivity, neunavíš se příliš, vidíš kolem sebe. Ale potíží je, že tu nejsou nájemní koně. A mít svého je nereálné, stojí tě všechno čas a sypeš do něj všechny peníze. Pokud se nepase volně ve stepi, je hrozně

náročný na údržbu. A taky je to neuvěřitelně poruchové zvíře – pořád je ‚rozbitej‘. Proti tomu je kolo zlaté.“

Účastníš se soutěží ve sportech, kterým se věnuješ teď?

„Na šermu mě přemlouvají, abych s nimi jel aspoň na družstva, ale odolávám. Konečně jsem po třiceti letech přestal závodit. Někdy mě to trochu láká vyzkoušet, ale pak si řeknu ne – už kvůli tomu balení. Na cyklistice mě kupodivu nestresovaly závody jako takové, ale to ježdění na ně. Zabalit si, nic nezapomenout, vyjet včas, obléknout se... Vzpomínám si, že jsem zapomněl trenery, jindy helmu. Nebo mi nefungovalo kolo. To stačilo.“

Když tě něco omrzí, nemáš problém říci dost. Baví tě ještě psaní do Vela?

„Když se blíží termín odevzdání článku, hrozně trpím. Pak napíšu nadpis, koukám na to a je to ještě horší – vůbec nevím, odkud začít. Ale po prvních odstavcích už mě to baví. V poslední době možná trochu víc než kdysi. Během dvou dnů ten příspěvek většinou nějak dám dohromady.“

Jestli si dobře vzpomínám, napsal jsi i knihu. Neplánuješ něco dalšího?

„To jsme kdysi dali dohromady s Jirkou Sekerou. Byla daleko víc odborná, než jsou moje příspěvky do Vela, a nějaké dotisky se pořád prodávají. Ani tenkrát to ale nebyl můj nápad a bylo s tím docela trápení. Jestli mě něco baví, je to typ psaní jako pro Velo. Rozhodně nemám potřebu vydávat knížky.“

Funguje pro tebe Velo jako reklama?

„Ze začátku jsem si to nemyslel, ale asi jo. Udržuje mě v povědomí. Nebaví mě Facebook, nechci tam pořád něco hrnout, a webové stránky už tolik netáhnou, takže být v tištěném časopise, který má velkou čtenost, je dobře. Papír má podle mě taky pořád větší autoritu – aby se tam člověk dostal, musí se na rozdíl od internetu nějak kvalifikovat.“

Takže se můžeme těšit na další tréninkové rady? Máš už v hlavě nová témata?

SLEPÝ TEXT SLEPÝ TEXT Ze začátku jsem si to nemyslel, ale asi jo. Udržuje mě v povědomí. Nebaví mě Facebook, nechci tam pořád něco hrnout, a webové stránky už tolik netáhnou, takže SLEPÝ TEXT SLEPÝ TEXT

Karel Kuchler
Foto: autor a archiv Ondřeje Vojtěchovského